

Страдания на светите мъченици

Кирик и Иулита

Кондак

Носеща в обятията си Кирик, Христовата мъченица Иулита мъжествено се радваше в подвизите, казвайки: на мъчениците похвала е Христос.

В Ликаонската страна, в Икония, живяла млада жена от благороден произход, от рода на някогашните римски императори. Името ѝ било Иулита. Била вярваща християнка. След кратко законно съпружество овдовяла. Останала с малко дете, което при кръщението нарекла Кирик. Нечестивият Диоклетиан, който по това време управлявал Римската империя, започнал голямо гонение срещу християните във всички подвластни нему страни. Диоклетиан поставил за управител на Ликаонската страна комита Дометиан. Той бил суров, безчовечен и свиреп и изпитвал радост при проливането на християнска кръв. Щом пристигнал в Икония, започнал да измъчва с настървение вярващите в Христа и усърдно търсел тайно изповядващи християнството. Вярната Христова рабиня Иулита, като видяла това и знаела, че с благочестието си не може да се скрие от мъчителите, решила да избяга, понеже се страхувала, че няма да понесе жестоките изтезания и ще се отрече от Христа. Затова тя оставила всичко, каквото притежавала и което не било малко, дома си, роднините, робите и всички съблазни на този свят, славата и удоволствието заради любовта Христова. Взела сина си Кирик, който бил на три години, и две верни свои робини и през нощта напуснала Икония. Потеглила на път, помнейки казаното в Писанието: „защото тук нямаме постоянен град, но бъдещия търсим“.

Пристигнала в Селевкия като бедна странница, без да открива благородното си потекло, но и тук било същото гонение срещу християните, понеже някой си Александър, поставен от царя за началник, дошъл в Селевкия и убивал безжалостно всички, които изповядвали Христовото име. Блажената Иулита си спомнила писаното: „дайте място на гнева“, тоест бягайте от гнева, както и: „а кога ви пъдят от един град, бягайте в друг“ и напуснала Селевкия. Отправила се за Тарс в Киликия и останала да живее тук с бедните хора. След известно време същият Александър дошъл да мъчи християните и в Тарс. Някои разпознали света Иулита и му докладвали за нея. Той веднага заповядал да я доведат и седнал в откритото за народа съдилище. Когато войниците взели нея и сина ѝ, двете робини избягали и я следвали отдалеч, за да видят страданията и кончината ѝ. Мъченицата застанала пред началника с тригодишния си син свети Кирик на ръце. Запитана от него за името, рода и родината си, тя смело изповядала името на нашия Господ Исус Христос и се нарекла християнка:

- Името, произхода и родината ми е Небесното Царство на моя Христос!

Александър се разгневил, заповядал да ѝ вземат детето, да я съблекат и да я бият безпощадно с корави жили. Детето гледало, плачело и се дърпало от ръцете на хората, които го държали, за да иде при майка си. Като видял колко е красиво, началникът заповядал да му го донесат. Взел го, сложил го на коленете си и започнал да го успокоява да не плаче. Галел го по главата, целувал го и му говорел ласкаво, но то не се успокоявало, а се теглело от ръцете му, извърщало глава и не давало да го милва и целува със скверната си уста. Не откъсвало очи от майка си, която биели, плачело и викало:

- Аз съм християнин! Пусни ме при майка!

Отскубнало се от ръцете му и с нокти изподрало лицето му. Тогава той изпаднал в ярост, хвърлил го на земята и като го ритнал в хълбока, то се търколило от високото място надолу по каменните стъпала, удряйки главата си в острите ръбове. Всичко наоколо се покрило с кръв, а детето предало святата си и непорочна душа в Божиите ръце. Така светият отрок Кирик се увенчал с мъченически венец.

Майка му, блажената Иулита, била изтезавана дълго и жестоко. Но като бездушен стълб не усещала нищо, страдала сякаш в чуждо тяло и само повтаряла:

- Аз съм християнка и няма да принеса жертва на бесовете!

Когато спрели да я бият и я вдигнали от земята, тя видяла любимото си дете да лежи мъртво и окървавено пред съдилището. Изпълнила се радост и казала:

- Благодаря Ти, Господи, че сподоби сина ми с благодатта да завърши живота си мъченически за Твоето свято име и да приеме неувяхващ венец в Твоята слава.

След това я окачили и с железни зъбци започнали да стържат тялото ѝ, накрая излели върху раните ѝ вряща смола. Докато я мъчели така, глашатаят викал:

- Пощади себе си, Иулита, пощади младостта си и се поклони на боговете, за да се избавиш от мъки и да не свършиш злощастно като сина си.

Мъченицата му отвърнала:

- Не ще се поклоня на бесовете и на техните глухи и неми идоли. Покланям се на моя Господ Иисус Христос, Единородния Божий Син, чрез когото Небесният Отец е сътворил всичко и искам да отида при сина си, за да се сподобим заедно с Царството Небесно.

Като видял несломимото търпение и безпримерното мъжество на мъченицата, началникът я осъдил да бъде посечена с меч. Слугите я хванали и я извели извън града там, където убивали осъдените на смърт. Светата мъченица вървяла, сякаш отивала да получи брачен венец. Когато пристигнали, поискала да ѝ дадат малко време за молитва. Преклонила колене и се помолила:

- Благодаря Ти, Господи, Боже мой, Иисусе Христе, че призова сина ми преди мен, като го сподоби да страда за Твоето свято име и след като напусна суетния живот, го прие със светиите. Приеми и мене, недостойната Твоя рабиня, и ме удостой да получа благодат пред Тебе - да бъде причислена към мъдрите деви, встъпвайки в Твоя нетленен чертог, за да благославя духът ми Тебе, моя Създател, Твоя безначален Отец и вечносъществуващия Дух во веки. Амин.

След молитвата на света Иулита, палачът отсякъл честната ѝ глава. Тялото ѝ останало непогребано за храна на кучета и животни. Тялото на свети Кирик той извлякъл от града и хвърлил до тялото на майка му. Когато паднала нощта, двете роби-ни дошли, взели тялото на господарката си и на сина ѝ и ги погребали на отдалечено място. Едната от тях доживяла до възцаряването на първия християнски владетел, Константин Велики, когато истината възтържествувала и Божията Църква, с Христовата благодат, стала господстваща. Тогава тя показала на други вярващи християни мястото, където били погребани честните мощи на светите мъченици Кирик и Иулита и разказала за техните страдания. Светите им мощи били извадени от земните недра нетленни, благоуханни и чрез тях болните получавали изцеление. В чест и памет на светите мъченици страданията им били описани за полза на верните и за слава на Христа Бога, прославян с Отца и Светия Дух во веки. Амин.